

var syge. Jeg henviser til et tilsvarende Forhold under Københavns Kommune. Dèr er det saaledes, at naar en Arbejder har været beskæftiget under Kommunen et Aar under saadanne Forhold, at han maa formodes vedblivende at skulle være beskæftiget under den, faar han i Tilfælde af Sygdom sin Dagløn eller, hvis han er ugelønnet, Ugelønnen divideret med 6, med Fradrag af de Sygepenge, han oppebærer fra Sygekassen, og de, der ikke er Medlemmer af en Sygekasse, faar den fulde Løn. Det forekommer mig, at en tilsvarende Betragtning, selv om den ikke er almindelig for Statens Arbejdere, maatte kunne gøres gældende overfor de her omhandlede Folk, der gennem mange Aar har været Staten en tro Støtte ved det Arbejde, den skulde have udført, og som, saaledes som jeg har nævnt, har arbejdet under Vilkaar, der var ringere end dem, hvorunder andre arbejdede. De er gaaet ind til disse Stillinger for at opnaa en vis Betyggelse. Om end Vilkaarene ikke var tillokkende, om end de i visse Maader maatte siges at være overmaade frastødende, er de gaaet ind til disse Stillinger, fordi de fandt, at det var bedre at have den noget daarligere, men mere sikre Stilling end den muligvis bedre, men mindre sikre. Jeg vil altsaa haabe, at det maa kunne ordnes saaledes, at de faste Arbejdere, naar de nu gaar over til at være private, kan beholde deres Løn i Tilfælde af Sygdom.

Mit næste Spørgsmaal gælder Boligerne. Det er mig bekendt, at der har været ført Forhandlinger herom mellem de forskellige Faktorer, og den højtærede Minister har ogsaa givet mit Partis Ordfører i Folketinget et Svar, hvori han blandt andet sagde, at naturligvis maatte Nyboder en Gang falde. Dette er vi vel nok alle for saa vidt enige om, men Spørgsmaalet er kun, under hvilke Vilkaar det skulde ske. Dette ligger jo ikke for i Øjeblikket, men en lille Smule Antydning af, hvorledes man kunde tænke sig Overgangen til mere moderne Boliger, vilde maaske ikke være af Vejen. Nyboder tager megen Plads op, og man har paa dette Sted overmaade megen Brug netop for smaa Lejligheder. Alene til Orlogsværftets egne Arbejdere er der Brug for mange saadanne mindre Lejligheder, som Arbejderne kan betale. Jeg vil da henstille, at man, naar en Gang Arealet realiseres, enten det nu bliver til Kommunen eller til private — helst til Kommunen —, da betinger sig, at der paa dette Sted opføres Bo-

liger for Arbejdere. Der er ikke alene Trang til Boliger for Orlogsværftets Arbejdere, men ogsaa for Arbejdere hos Burmeister & Wain og ved Havnen. Der er i det hele taget mange, der har deres Virksomhed dèr i Nærheden, og for hvem det vil have den største Betydning at kunne faa Boliger i det Kvarter.

Der er fra Arbejdernes Side ved Forhandlingerne opstillet en Skala for, hvor lang Tid faste Arbejdere, der har været ved Orlogsværftet indtil 5 Aar, i 5—8 Aar og i 8—16 Aar, skulde have Lov til at bo dèr. Det er meget muligt, at denne Skala ikke vil kunne følges, men jeg gaar ud fra, at Spørgsmaalet ikke løses saa helt hurtigt. Der staar i Afsnit V i Lovforslaget: „De af denne Lov følgende Forandringer i det bestaaende foretages efterhaanden, saa snart Forholdene gør det muligt.“ Der er altsaa en ret vid Ramme for Virkeliggørelsen af Lovens Bestemmelser. Jeg gaar ud fra, at selve Lønningsforholdene og hvad dermed staar i Forbindelse ordnes hurtigst muligt, thi de kan ordnes hurtig. Men der er forskellige andre Forhold, der ikke kan ordnes saa hurtig. Nu forstaar man ellers ikke ved hurtigst muligt noget overdrevent preserende; man siger, det er i Løbet af tre Uger, undertiden er det meget længere. Men ved hurtigst muligt forstaar jeg: saa snart ske kan, naar de Forhindringer, der maatte være til Stede, er fjernede, og med Hensyn til Lønninger og lignende er der ikke noget i Vejen for, at Forandringerne kan ske forholdsvist hurtig. Men Spørgsmaalet om Boligerne gaar jeg ud fra ikke løses saa hurtig, og den Skala, som Arbejderne har opstillet, vil maaske derfor vise sig at være overflødig, idet Folk endnu i adskillige Aar kan blive boende. Og jeg gaar ud fra, at Boligerne naturligvis fortrinsvis forbeholdes de faste Arbejdere paa Orlogsværftet til den Husleje, som nu er fastsat. Jeg gentager, at det maa være en lille Anerkendelse, fordi mange af disse Folk nu gennem Aarene har fundet sig i de mindre gunstige Forhold.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Forsvarsministeren (*P. Munch*): Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Richelieu), der jo ganske gav Lovforslaget sin Tilslutning, gjorde en enkelt Bemærkning, hvortil jeg maa sige et Ord. Den ærede Ordfører mente nemlig, at naar Arbejderne ønskede at gaa fra Stillingen som faste Arbejdere over til at